

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973

Η ιστορία του Πολυτεχνείου

Στην Ελλάδα μας πριν χρόνια,
όχι και πολύ παλιά,
κατοικούσε η διχόνοια
κι όχι η ανεμελιά.

Όλοι οι Έλληνες της χώρας,
νέοι, γέροι και παιδιά,
πολεμούσαν μεταξύ τους
κι είχαν μίσος στην καρδιά!

Τότε βρήκαν ευκαιρία
τρεις κακοί στην ιστορία,
κι έδιωξαν από τη χώρα
την κυρα-Δημοκρατία.

Όλοι τα παράθυρά τους
έκλειναν πολύ σφιχτά
και φοβόντουσαν ακόμη
και να πάνε στη δουλειά.

Έτσι πέρασαν τα χρόνια
κι όλοι είχαν κουραστεί.
Είχαν βαρεθεί το φόβο
και τους έπνιγε η σιωπή.

Οι 3 κακοί διασκέδαζαν
χωρίς καμιά ντροπή,
κι άλλη φωνή δεν άφηναν
τριγύρω ν' ακουστεί.

Κάποιοι όμως τα βράδια
στους δρόμους τριγυρνούσαν!

Συνθήματα στους τοίχους
έγραφαν, τραγουδούσαν.
Δεν ήταν στρατιώτες,
πολεμιστές γενναίοι...

Ήταν όμως παιδιά,
οι φοιτητές και οι νέοι....

Ο δρόμος

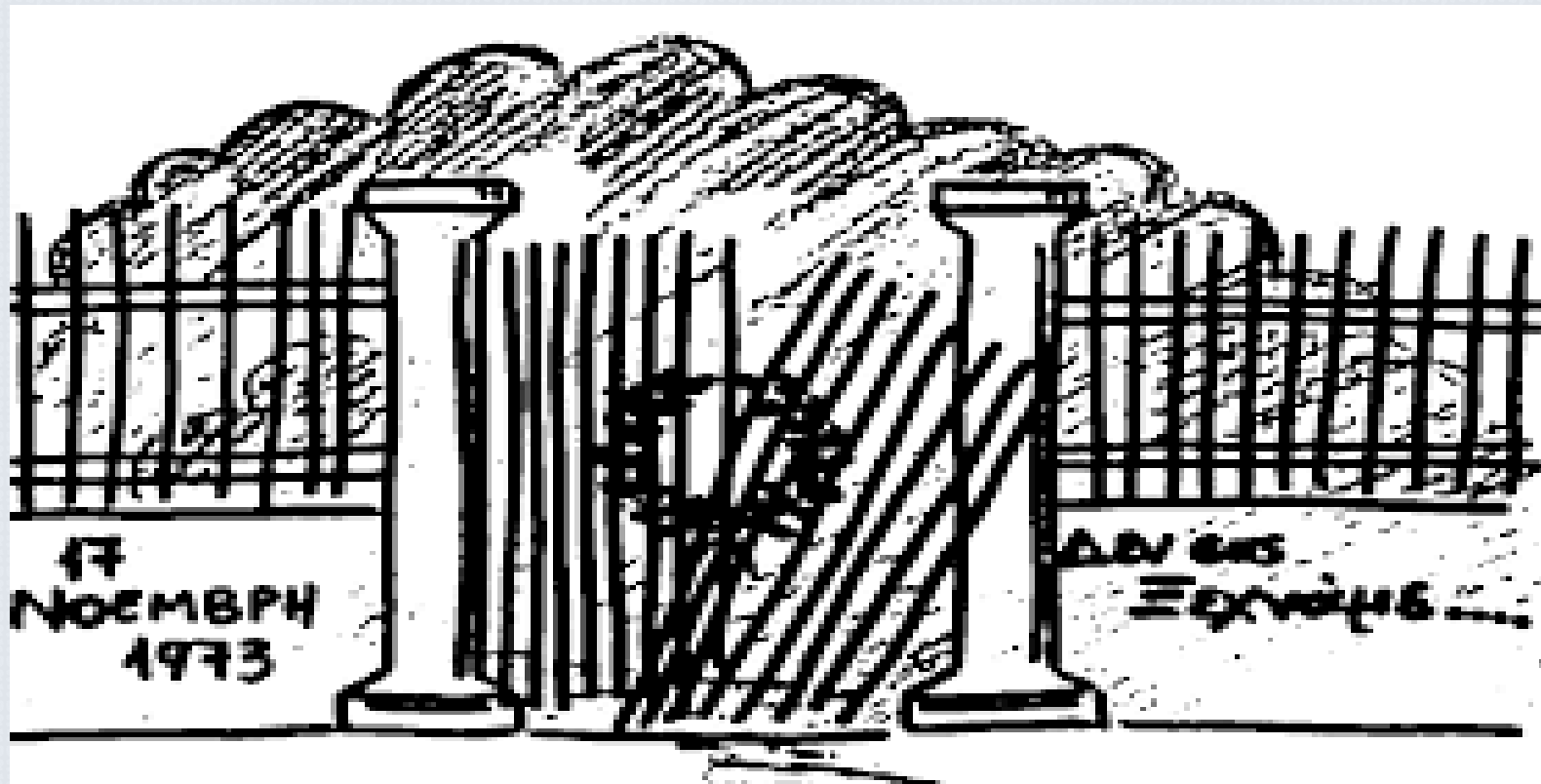
➤ Ο δρόμος είχε τη δική του ιστορία
κάποιος την έγραψε στον τοίχο με
μπογιά
ήταν μια λέξη μοναχά ελευθερία
κι έπειτα είπαν πως την έγραψαν παιδιά
Λαλαλαλαλα λαλα λα λα λα λα....

➤ Κι ύστερα κύλησε ο καιρός κι η ιστορία
πέρασε εύκολα απ' τη μνήμη στην
καρδιά
ο τοίχος έγραφε μοναδική ευκαιρία
εντός πωλούνται πάσης φύσεως υλικά
Λαλαλαλαλα λαλα λα λα λα λα....

➤ Τις Κυριακές από νωρίς στα
καφενεία
έπειτα γήπεδο στοιχήματα καυγάς
ο δρόμος είχε τη δική του ιστορία
είπανε όμως πως την έγραψαν παιδιά
Λαλαλαλαλα λαλα λα λα λα λα....

Μαζεύτηκαν τότε τα παιδιά
μέσα σ' ένα σχολείο.
Που τ' όνομά του αν ρωτάς,
το λεν "Πολυτεχνείο".

Απ' το θάρρος των παιδιών
ξεσηκώθηκαν και άλλοι.
Όχι μόνο φοιτητές,
νεολαία μα και μεγάλοι.

Έξω απ 'το Πολυτεχνείο
έρχονται χιλιάδες κόσμου.
Κι η φωνή απ' το ηχείο
σπάει τη βουή του δρόμου.

1050 χιλιόκυκλοι (ποίημα)

"Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο!"

Αυτή η φωνή που τρέμει στον αέρα,
δε σου 'στειλε ένα μήνυμα, μητέρα,
αυτή η φωνή δεν ήτανε του γιου σου,
ήταν φωνές χιλιάδες του λαού σου.

"Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο!"

Μιλάει ένα κορίτσι κι ένα αγόρι,
εκπέμπουνε τραγούδι μοιρολόι,
χίλιες πενήντα αντένες η λαχτάρα,
σε στόματα μανάδων η κατάρρα.

Και τα κορίτσια και τα αγόρια που μιλούσαν
τρεις μέρες και τρεις νύχτες δε μετρούσαν,
δοκίμαζαν τις λέξεις με αγωνία,
κι αλλάζανε ρυθμό στην ιστορία.

"Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο!"
Γραμμένα μένουν τα ονόματα στο αρχείο.
Λένε πως είναι τέσσερις κι είναι εκατό οι μανάδες,
πρώτα σκοτώθηκε η φωνή και σώπασαν χιλιάδες.

Το γελαστό παιδί

Ήταν πρωί του Αυγούστου κοντά στη ροδαυγή
βγήκα να πάρω αέρα στην ανθισμένη γη
βλέπω μια κόρη κλαίει σπαραχτικά θρηνεί
σπάσε καρδιά μου εχάθη το γελαστό παιδί

Είχεν αντρεία και θάρρος και αιώνια θα θρηνώ
το πηδηχτό του βήμα το γέλιο το γλυκό
Ανάθεμα την ώρα κατάρα τη στιγμή
σκοτώσαν οι εχθροί μας
το γελαστό παιδί

**Μον' να 'ταν σκοτωμένο
σου αρχηγού το πλάι
και μόνον από βόλι Εγγλέζου να 'χε πάει
κι από απεργία πείνας μέσα στη φυλακή
θα 'ταν τιμή μου που 'χασα
το γελαστό παιδί**

**Βασιλικιά μου αγάπη μ' αγάπη θα στο
λέω
για το ό,τι έκανες αιώνια θα σε κλαίω
γιατί όλους τους εχθρούς μας
θα ξέκανες εσύ
δόξα τιμή στ' αξέχαστο
γελαστό παιδί**

Τότε φάνηκαν στους δρόμους
οι αστυνόμοι κι ο στρατός.
Και φοβήθηκε ο κόσμος,
γέμισε παντού καπνός.

Οι φοιτητές παρέμειναν αγκαλιασμένοι,
συνθήματα φωνάζουνε στα κάγκελα πιασμένοι.
Απέξω ένα τανκ την κάννη έχει στραμμένη.

Ο στρατιώτης

Του 'παν θα βάλεις το χακί
θα μπεις στην πρώτη τη γραμμή
θα μπεις στην πρώτη τη γραμμή
και ήρωας θα γίνεις

Εκείνος δε μιλάει πολύ
του 'ναι μεγάλη η στολή
του 'ναι μεγάλη η στολή
και βάσανο οι αρβύλες

Το εμβατήριο που του 'μαθαν να λέει
είναι μονότονο και του 'ρχεται να
κλαίει
είναι μονότονο και του 'ρχεται να
κλαίει
το εμβατήριο που του 'μαθαν να λέει

Δεν του 'γραφε ποτέ κανείς
τις νύχτες ξύπναγε νωρίς
τις νύχτες ξύπναγε νωρίς
και μίλαγε για λάθος

Μια μέρα έγινε στουπί
πέταξε πέρα τη στολή
πέταξε πέρα τη στολή
και έκλαψε μονάχος

Το εμβατήριο που του 'μαθαν να λέει
είναι μονότονο και ντρέπεται να
κλαίει
είναι μονότονο και ντρέπεται να
κλαίει
το εμβατήριο που του 'μαθαν να λέει

Οι φοιτητές πιο δυνατά,
φώναζαν στα ηχεία.
Εμπρός, παιδιά, όλοι μαζί
"ΨΩΜΙ, ΠΑΙΔΕΙΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!"

Και μια πικρή, κακιά στιγμή,
ακούγοντας μια εντολή,
το τανκ την πύλη γκρέμισε
και μπήκε στην αυλή.

Ακορντεόν

Στη γειτονιά μου την παλιά είχα
ένα φίλο
που ήξερε και έπαιζε τ' ακορντεόν
όταν τραγούδαγε φτυστός ήταν
ο ήλιος
φωτιές στα χέρια του άναβε
τ' ακορντεόν

Μα ένα βράδυ σκοτεινό σαν όλα
τ' άλλα
κράταγε τσίλιες παίζοντας ακορντεόν
φασιστικά καμιόνια στάθηκαν
στη μάντρα
και μια ριπή σταμάτησε τ' ακορντεόν

**Τ' αρχινισμένο σύνθημα πάντα
μου μένει
όποτε ακούω από τότε
ακορντεόν
κι έχει σαν στάμπα τη ζωή μου
σημαδέψει
δε θα περάσει ο φασισμός**

Το κάστρο (ποίημα)

Καιρός αβάσταχτος, πικρός,
ο πρώτος έπεσε νεκρός,
κι ακολουθάνε κι άλλοι.

Για το Πολυτεχνείο

Στις 17 Νοέμβρη,
όλοι στο σχολείο,
τιμάμε την επέτειο
για το Πολυτεχνείο.

Και οι παιδικές φωνές μας
μ' όση δύναμη μπορούνε
φωνάζουνε στα πέρατα
της γης μας ν' ακουστούνε.

Όχι πια στην τυραννία,
όχι στη δικτατορία.
Ζήτω η ελευθερία,
ζήτω η δημοκρατία!

Τα παιδιά ζωγραφίζουν στον τοίχο

- Τα παιδιά ζωγραφίζουν στον τοίχο δυο καρδιές κι έναν ήλιο στη μέση. Παίρνω φως απ' τον ήλιο και φτιάχνω την αγάπη και μου λες πως σ' αρέσει. } X2

- Τα παιδιά τραγουδούν μες στους δρόμους κι η φωνή τους τον κόσμο αλλάζει. Τα σκοτάδια σκορπάνε κι η μέρα λουλουδίζει σαν ανθός στο περβάζι. } X2

- Ένα σύννεφο είν' η καρδιά μου κι η ζωή μου γιορτή σε πλατεία. Σ' αγαπώ κι ο απέραντος κόσμος πόσο μοιάζει με μικρή πολιτεία. } X2

Εθνικός Ύμνος Ελλάδας

Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την
τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη που με βία μετράει
τη γη.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα
ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε, ω χαίρε,
Ελευθεριά!

